

“Tire la genialitat a la paperera”

La nova novel·la de Ferran Torrent, ‘Societat limitada’, publicada per Columna, està dedicada a la memòria de Ramon Barnils. “És una novel·la que em demanava sovint”, diu l’autor de Sedaví. La València actual n’és la protagonista.

Ferran Torrent (Sedaví, 1951) ha publicat a Columna la novel·la *Societat limitada*. El mes d’abril, en ocasió de la fira del llibre de València, Edicions Bromera en farà la seva edició.

—Per què el títol de *Societat limitada*?

—El títol és un joc de paraules entre la societat dels empresaris valencians i la societat valenciana.

—Quines limitacions tenen?

—Les classes dirigents són polítiques però també empresarials. El resultat és una societat “tombolera”, amb una televisió “tombolera”. Hi ha una aposta estètica pel *cutrerío* i l’*horterada* i després hi ha el fet que l’element dominant entre l’empresari valencià neix els anys seixanta i és bàsicament un especulador. En general, està d’acord amb el govern de la Generalitat, que està a favor de l’oci. És una política que atempta contra el medi ambient i planteja un problema social. La gent immigrada que ve no és especialitzada. Són cambrers, treballadors de parcs temàtics que no han de tenir ni estudis ni ofici. Quan calga disputar un lloc de treball, apareixerà el racisme. Això és conseqüència de la política de la Generalitat. Tot això és molt novel·lístic, no?

—I ho rematareu en una sola novel·la?

—Tindrà continuïtat.

—Molts problemes, molts conflictes previstos, moltes agressions ambientals, però tothom amb la panxa plena, més diners que mai a la butxaca i als bancs.

—Això és un miratge. Quan es crea riquesa a força d’especulació, és efímera. La riquesa del País Valencià

respon a un cicle econòmic favorable i no pas a la política de la Generalitat. I després és veritat que la societat valenciana s’embadaleix molt amb el gran espectacle. S’hi entreté molt perquè la societat civil té molt poca força. Té poca consciència política i és molt manipulable. Un encantador de serps com Zaplana té molt a guanyar.

—Comenceu la novel·la dient que els empresaris valencians han preferit sempre les putes a la tradicional entretinguda, a diferència de la burgesia catalana. Però no penseu que, a Catalunya, això del pis de la *querida* és història?

—Això és la primera provocació de la novel·la. No sé si la burgesia catalana manté la *querida*. Tampoc no m’interessava tenir rigor en aquest aspecte. És un artifici. El que sé que és veritat és que els empresaris valencians han preferit tradicionalment les putes.

—Cal llegir tots els noms de personatges que apareixen a la novel·la en clau?

—No. El diari *El Liberal*, que no rep ajudes de la Generalitat per la seva política independent, es basa en el cas del *Levante*. Hi ha un parell de noms que responen a noms reals. Francesc Petit respon a Pere Mayor, secretari general del Bloc. I Josep M. Madrid podria respondre a Josep M. Catalunya, secretari de finances del PSPV. Però no explique coses reals d’ells. A veure si tinc sort i se’m querellen i m’ajuden a vendre. O que es querelle Zaplana, per referències indirectes. Estic parlant d’un president que sempre està planant per la novel·la.

—És Eduardo Zaplana?

—No ho sé. El lector ja ho dirà. Pot ser-ho i pot no ser-ho. El que és im-

portant és que un lector de Manresa pot llegir la novel·la sense saber qui és perquè entendrà perfectament l'argument.

—Eduardo Zaplana és valencià?

—No n'exerceix. És de Cartagena.

I el vicepresident de la Generalitat és de Motilla del Palancar, entre València i Madrid. El problema no és que hagen nascut fora del País Valencià. José Montilla exerceix de català. No han fet l'esforç de parlar en valencià. Ara, fotre's paelles, totes les que vulgues. És del Madrid, el xaval. Era president de la penya madridista de Benidorm. Ser-ne fa trenta anys és simptomàtic i molt ideològic.

—Per què manteniu elements de la novel·la negra?

—Sempre utilitze diferents trames per farcir l'argument. La novel·la és argument. Tota la resta són mariconades.

—Quan toca parlar de sexe en descriu amb detall la gimnàstica. És la quota de comercialitat de la novel·la?

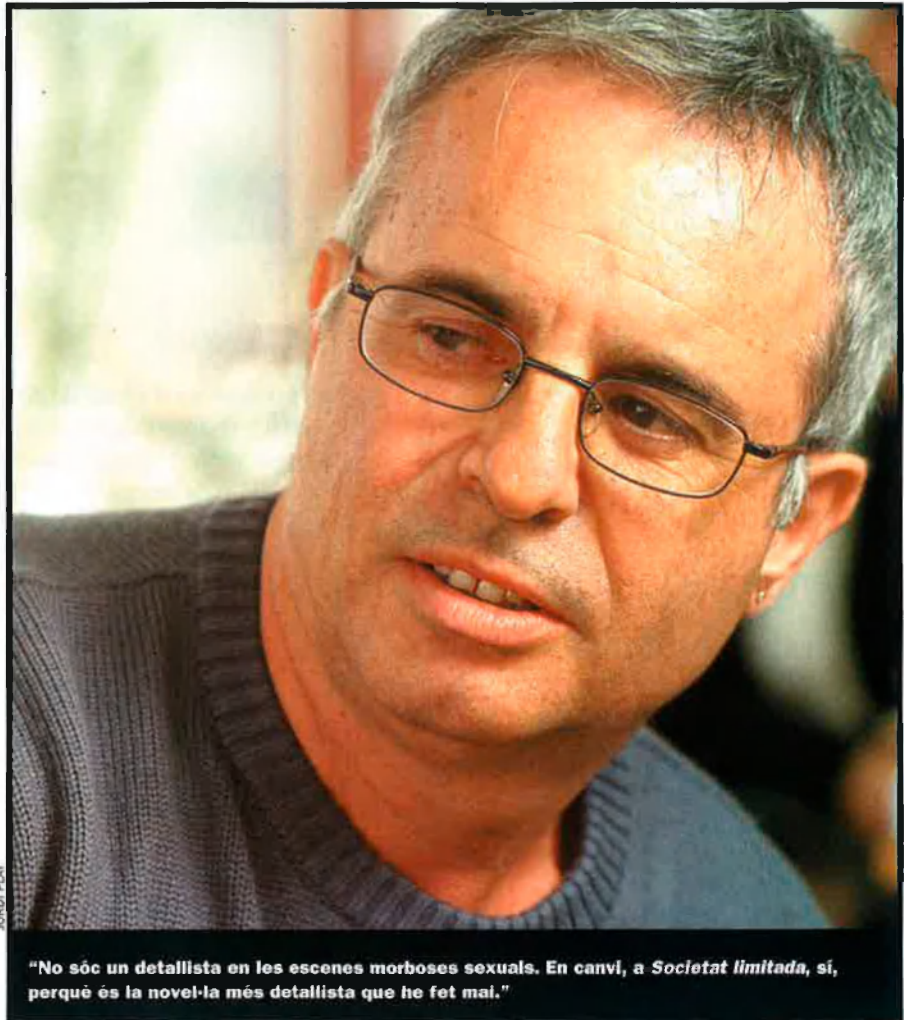
—No. En absolut. No sóc només detallista amb el sexe. Al primer capítol, amb la descripció de l'Albufera, ja en sóc molt. Com sabeu, no sóc un detallista en les escenes morboses sexuals. En canvi, en aquesta sí. Però no fins a extrems exagerats. Pense que és la novel·la més detallista que he fet mai. Des del treball psicològic dels personatges fins a la descripció de les seues característiques.

—Què llenceu ara a la paperera, quan esteu escrivint una novel·la, i abans us costava llençar?

—La genialitat. Allò que de sobte un dia estàs genial, molt enginyós, i et surt tot de pressa? Doncs això ja no em val. El secret de la novel·la està, pense ara, a repassar la novel·la, molt i molt. És una novel·la sobre València que em demanava sovint Ramon Barnils i n'he fet una primera versió més de pressa. Però després he trigat molt refent-la.

—La campanya de promoció del llibre, tan intensa i tan llarga, no us cansa?

—Primer la gaudeixes però és veritat que arriba un moment que n'estàs molt fart. Em talla el dia a

"No sóc un detallista en les escenes morboses sexuals. En canvi, a *Societat limitada*, sí, perquè és la novel·la més detallista que he fet mai."

dia, les meues lectures. Però si les coses van bé, si la novel·la agrada, com és ara el cas, la fas més a gust. No és igual fer-ho amb una novel·la que no agrada.

—L'editor de Columna, Miquel Alzueta, encara us paga el viatge de l'Euromed en segona?

—Ara faig una trampa i viatge sempre en primera. Em pague jo el bitllet i els passe la factura. No deixe que me'l compren, no siga cas que caigueren en la temptació. Com que estan cada cop més contents amb mi, em paguen més vicis. No tots. Però ja arribarà. Ahir em van pagar una mariscada.

—Quin és el vostre llibre més venut?

—*Gràcies per la propina*.

—Quants exemplars?

—No ho sé.

—I com podeu controlar els drets si no sabeu els exemplars venuts?

—Perquè cobre fix. Per contracte. Ja no vaig al deu per cent. Per a mi, això del deu per cent és una mala fórmula. Mai no t'aguanten el salari. No pots demanar que t'augmenten del deu al quinze. I sempre depens del que posen de preu de venda del llibre.

—Però què passarà amb els hereus de la vostra obra?

—Supose que en un moment determinat em passaré al deu per cent. O que treballen, com jo he treballat. Si jo fóra hereu meu no confiaria gaire en el que deixaré.

—No confieu en la vostra obra?

—No és això. És que sóc molt malgastador. De totes maneres, al món del llibre no sé què passarà d'aquí a cinquanta anys, m'enteneu?

Lluís Bonada